

Sygn. akt **III AUa 770/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015r. w Poznaniu

sprawy **E. H.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o emeryturę

na skutek apelacji E. H.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 28 lutego 2014 r. sygn. akt IV U 3321/13

zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy E. H. prawo do emerytury, poczynając od dnia 20 września 2013r.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	--------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z., decyzją z dnia 11.10.2013r. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił wnioskodawcy **E. H.** prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od tej decyzji złożył wnioskodawca, wnosząc o jej zmianę przez przyznanie mu prawa do emerytury, podnosząc, że w okresie od 10.05.1978r. do 31.08.1989r. wykonywał pracę kierowcy traktora (ciągnika) w (...) Spółdzielni (...) w P..

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z., wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt IV U 3321/13, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, Wydział IV Ubezpieczeń Społecznych, oddalił wniesione odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawca E. H. urodzony w dniu (...), w dniu 21.08.2013r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę.

Na dzień 1.01.1999r. jego ogólny staż ubezpieczeniowy wynosi 28 lat, 8 miesięcy i 10 dni; E. H. nie jest członkiem OFE.

Organ rentowy uwzględnił pracę w szczególnych warunkach w łącznym rozmiarze 7 lat, 1 miesiąc i 21 dni:

- w okresie od 1.07.1991 r. do 31.12.1996 r. w (...) Sp. z o.o. na stanowisku murarza pieców i urządzeń przemysłowych i

- w okresie od 1.01.1997 r. do 31.12.1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku murarza.

Organ rentowy nie zaliczył jako pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółdzielni (...) w P. w okresie od 10.05.1978 r. do 31.08.1989r., gdzie pracował jako kierowca ciągnika. Jeżdżąc traktorem, wykonywał orki, siewy, bronowanie, zwoził też zboże. Pracę kierowcy ciągnika wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Początkowo członkami tej spółdzielni były tylko te osoby, które wniosły ziemię jako wkład gruntowy. Wnioskodawca początkowo nie był członkiem tej spółdzielni. Na skutek zmiany statutu spółdzielni każdy jej pracownik musiał uiścić wpisowe – wkład pieniężny, zostawał przyjęty na jej członka i mógł wykonywać pracę. Od dnia 1.01.1983r. każdy wykonujący pracę w tej spółdzielni był jej członkiem. Wnioskodawca od dnia 1.01.1983r. był członkiem (...) Spółdzielni (...)w P. i jako jej członek wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki traktorzysty do dnia 31.08.1989r.

(...) w P. wystawiła wnioskodawcy w dniu 12.03.2001r. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym stwierdziła, że wnioskodawca w okresie od 10.05.1978r. do 31.08.1989r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę wykazaną w dziale VIII pkt 3 wykazu A załącznika do wskazanego rozporządzenia, tj. na stanowisku traktorzysty,

Mając tak ustalony stan faktyczny oraz powołując się na art. 184 ust. 1 oraz art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), a także § 1, § 2 oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie E. H. nie jest zasadne.

Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie bezsporne było, że E. H. na dzień 1.01.1999r. udowodnił ogólny staż pracy ubezpieczeniowy w rozmiarze 28 lat, 8 miesięcy i 10 dni, uzyskał w dniu (...) r. wiek emerytalny, tj. (...)lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Przedmiotem sporu była okoliczność, czy posiada, co najmniej 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, który uprawnia go do uzyskania świadczeń emerytalnych przy obniżonym wieku emerytalnym.

W ocenie Sądu Okręgowego, organ rentowy prawidłowo zakwestionował świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, dotyczące zatrudnienia w (...) w P., gdyż nie określono w nim poszczególnych okresów pracy na podstawie umowy o pracę i wykonywania pracy w charakterze członka spółdzielni.

Sąd I instancji ustalił w oparciu o świadectwa pracy znajdujące się w aktach emerytalnych i aktach o ustalenie kapitału początkowego, zeznania świadków: A. B., Z. F. i Z. S. oraz zeznania wnioskodawcy, że E. H. faktycznie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni (...) w P. pracę w charakterze traktorzysty (kierowcy ciągnika) od dnia 10.05.1978r. na podstawie umowy o pracę, początkowo nie będąc członkiem spółdzielni, a następnie – od dnia

1.01.1983 r. - już jako jej członek. Przejście na członkostwo było podyktowane wejściem w życie w dniu 1.01.1983r. ustawy z dnia 16.09.1982r. – Prawo Spółdzielcze (art. 281 teks jednolity Dz. U. z 2003r. Nr 188, poz. 1848).

Sąd I instancji naprowadzał dalej, że w przypadku nawiązania z pracownikiem spółdzielni produkcyjnej stosunku członkostwa dochodzi do dorozumianego rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron. Członek tej spółdzielni nie może pozostawać z nią w pracowniczym stosunku zatrudnienia. W rezultacie okres wykonywania pracy w charakterze członka nie może zostać zaliczony do stażu pracowniczego, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury (wyrok Sądu Najwyższego z 8.12.2009r. I UK 186/09, LEX nr 577810). Stosunek członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej jest w całości – a więc także w części dotyczącej pracy – stosunkiem cywilnoprawnym.

Sąd Okręgowy podnosił, że przewidziane w art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do emerytury w wieku niższym przysługuje wyłącznie pracownikom i to tylko tym, którzy wykonywali pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podstawą świadczenia pracy w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub w innej spółdzielni zajmującej się produkcją rolną przez członka nie może być stosunek pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 21.10.2009r. II UK 115/09, LEX nr 558571).

Podsumowując, Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach w (...) Spółdzielni (...) w P. w okresie od 10.05.1978r. do 31.12.1982r. (4 lata, 7 miesięcy i 21 dni) na stanowisku wskazanym wykazie A, dziale VIII (transport), pkt 3 (kierowca ciągnika) załącznika do wymienionego rozporządzenia oraz w wykazie A, dziale VIII poz. 3 pkt 1 (kierowca ciągnika kołowego) załącznika nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31.03.1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRLiGŻ Nr 2 z 1988r., poz. 4). Zatrudnienie wnioskodawcy w szczególnych warunkach wynosi więc 11 lat, 9 miesięcy i 12 dni (przyjęty przez organ rentowy okres 7 lat, 1 miesiąc i 21 dni) i dodatkowo przez Sąd (4 lata, 7 miesięcy i 21 dni).

Sąd Okręgowy uznał, że skoro wnioskodawca nie spełnił wymogu z § 4 ust. 1 pkt 3 w/w rozporządzenia, tj. nie posiada wymaganego okresu zatrudnienia 15 lat pracy w szczególnych warunkach, brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., należało je oddalić.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył osobiście E. H..

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegający na przyjęciu, iż przepracował w szczególnych warunkach/charakterze jedynie 11 lat, 9 miesięcy i 12 dni, w sytuacji gdy z dokumentacji znajdującej się w aktach przedmiotowej sprawy wynika, iż w rzeczywistości był to okres 15 lat, 4 miesiące i 1 dnia, a tym samym spełnione zostały przesłanki do przyznania mi prawa do emerytury.

Mając na uwadze powyższe wniósł :

1. o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie o przyznaniu mi emerytury zgodnie ze złożonym wnioskiem,
2. o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na moją rzecz zwrotu kosztów postępowania, ewentualnie
3. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy bezpośrednio organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

Apelujący wskazał we wniesionym środku zaskarżenia, że całkowicie pominięto wykazane przez niego we wniosku o emeryturę, stwierdzone w załączonych świadectwach pracy okresy:

1. od 1.07.1970 r. do 2.01.1971 r. W (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N. na stanowisku zbrojarza-betoniarza (Wykaz A, dział V, pkt 4 rozporządzenia) i
2. od 21.04.1975 r. do 10.05.1978 r. w Spółdzielni (...) z siedzibą w B., na stanowisku kierowcy ciągników (Wykaz A, dział VIII, poz. 3 rozporządzenia).

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji. W uzasadnieniu podniósł, iż ani w odwołaniu od decyzji, ani w trakcie postępowania sądowego, E. H. nie wskazywał powyższych okresów jako okresy sporne wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, natomiast zgodnie z art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesiona apelacja okazała się zasadna.

Wskazać należy, iż bezsporne w przedmiotowej sprawie jest to, że odwołujący E. H. spełnia wymogi określone w art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227), tj. posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 cytowanej ustawy, tj. co najmniej 25 lat dla mężczyzn (łącznie staż odwołującego wynosił 28 lat, 8 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych), nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (patrz: art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej). Niekwestionowany jest także fakt, że odwołujący osiągnął wiek emerytalny przewidziany w art. 32 cytowanej ustawy, tj. (...) r. miał ukończone(...)lat. Bezsporne w sprawie było także to, iż organ rentowy uwzględnił pracę w szczególnych warunkach odwołującego w łącznym rozmiarze 7 lat, 1 miesiąc i 21 dni w okresach od 1.07.1991 r. do 31.12.1996 r. w (...) Sp. z o.o. (na stanowisku murarza pieców i urządzeń przemysłowych) i od 1.01.1997 r. do 31.12.1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) (na stanowisku murarza).

Żadna ze stron w przedmiotowej sprawie nie kwestionowała tego, że odwołujący był zatrudniony od 1.07.1970 r. do 2.01.1971 r. W (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N. na stanowisku zbrojarza-betoniarza i od 21.04.1975 r. do 10.05.1978 r. w Spółdzielni (...) z siedzibą w B., na stanowisku kierowcy ciągników.

Na wstępie rozważań Sąd Apelacyjny stwierdza, że wbrew twierdzeniom pozwanego w odpowiedzi na apelację – sąd odwoławczy orzeka, zgodnie z art. 382 k.p.c., na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Stąd też istnieje możliwość uzupełnienia postępowania dowodowego, o ile strony złożą stosowne twierdzenia faktyczne i wnioski dowodowe dopuszczalne w świetle art. 381 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt I PZ 28/14).

W związku z powyższym spór w przedmiotowym postępowaniu ograniczał się do ustalenia, czy pracę wykonywaną od 1.07.1970 r. do 2.01.1971 r. W (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N. na stanowisku zbrojarza-betoniarza i od 21.04.1975 r. do 10.05.1978 r. w Spółdzielni (...)z siedzibą w B., na stanowisku kierowcy ciągników, w ilości łącznie co najmniej 3 lata, 2 miesiące i 18 dni (tyle wynosi brakujący okres do 15 lat), można zaliczyć do prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że świadectwa pracy dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy we wskazanych wyżej zakładach, wchodziły w skład materiału dowodowego sprawy, którym dysponował organ rentowy, wydając zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję. Zdaniem Sądu odwoławczego, brak świadectw pracy w szczególnych warunkach uniemożliwił – w związku z ograniczeniami dowodowymi obowiązującymi w postępowaniu przed organami rentowymi – zaliczenie tych okresów przez ZUS do szczególnych warunków zatrudnienia wnioskodawcy. Jednakże skoro w tych świadectwach pracy podano stanowiska znajdujące się w wykazach prac w szczególnych warunkach, pozwany w decyzji winien wskazać na fakt i przyczyny niezaliczenia tych okresów do stażu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W związku z powyższym, niezasadnym jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wskazywanie przez ZUS w odpowiedzi na apelację, że domaganie się przez wnioskodawcę zaliczenia

tych okresów jako pracy w szczególnych warunkach dopiero w apelacji, stanowi nową podstawę faktyczną żądania, co jest niedopuszczalne wobec treści art. 383 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego, osoba ubiegająca się o emeryturę w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie musi wskazywać organowi rentowemu, które okresy mają zostać zaliczone. Należy to do kompetencji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe, w ramach czego przeprowadził dowód z akt osobowych odwołującego, dotyczących zatrudnienia E. H. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N. i w Spółdzielni (...) z siedzibą w B., a także z zeznań świadków: Z. G. i J. C. – na okoliczność charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w (...) N..

Na podstawie zeznań w/w świadków, oświadczenia wnioskodawcy i akt osobowych, Sąd Apelacyjny ustalił, że w (...) N. w okresie od 21.04.1975 r. do 10.05.1978 r. E. H. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika, tj. na stanowisku wskazanym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983. Nr 8. poz. 43 ze zm.), w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 3 (prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych). Fakt, iż czasem wnioskodawca otrzymywał klucze do magazynu (...) i przez 15-30 minut wydawał z magazynu innym pracownikom narzędzia, opony czy opryski, nie ma wpływu na ocenę Sądu w zakresie stałości pracy odwołującego na stanowisku kierowcy ciągnika.

Charakter zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N., Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie akt osobowych, świadectwa pracy znajdującego się w aktach ZUS i oświadczenia wnioskodawcy. Ze świadectwa pracy (k. 35 akt ZUS) wynika, że w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N. E. H. pracował od 1 września 1968 r. do 2 stycznia 1971 r. na stanowiskach: zbrojarz-betoniarz uczeń praktycznej nauki zawodu oraz zbrojarz-betoniarz – na pełen etat. W pkt 6 świadectwa pracy podano, że wnioskodawca ukończył (...) Szkołę (...) przy (...) 20 czerwca 1970 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego, adnotacja ta jednoznacznie wskazuje, iż od ukończenia praktycznej nauki zawodu. odwołujący pracował na drugim, wymienionym w świadectwie pracy stanowisku, tj. zbrojarza-betoniarza. Potwierdzają to akta osobowe dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy w tym Przedsiębiorstwie, bowiem znajduje się tam umowa o pracę, na podstawie której E. H. od dnia 21 czerwca 1970 r. został zatrudniony jako zbrojarz-betoniarz. W aktach osobowych znajduje się też wniosek odwołującego z 22 czerwca 1970 r. o przyjęcie go do pracy w tym Przedsiębiorstwie w charakterze zbrojarza-betoniarza. Ponadto z karty obiegowej przy przyjęciu do pracy wynika, że w/w został przyjęty do pracy w dniu 21 czerwca 1970 r. na stanowisku zbrojarz-betoniarz, a w karcie obiegowej przy zwolnieniu wpisano stanowisko pracy – zbrojarz-betoniarz.

Wymieniona wyżej dokumentacja jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego, jednoznaczna, stanowiła więc podstawę do ustalenia przez Sąd Apelacyjny, że E. H. w okresie od 21 czerwca 1970 r., mając już wyuczony zawód zbrojarza-betoniarza, pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N., do dnia zwolnienia, tj. do 2 stycznia 1971 r. – jako zbrojarz-betoniarz, tj. na stanowisku wskazanym w załączniku do w/w rozporządzenia Rady Ministrów, w Wykazie A, Dziale V, pkt 4 – prace zbrojarskie i betoniarskie. Odwołujący wnosił natomiast o uznanie pracy w szczególnych warunkach w tym Przedsiębiorstwie od 1 lipca 1970 r.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny stwierdza, że na podstawie dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego, zeznań zawnioskowanych świadków oraz zeznań ubezpieczonego ustalił, że E. H. w okresie od 21.04.1975 r. do 10.05.1978 r. (**3 lata i 20 dni**) był zatrudniony na stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni (...) z siedzibą w B., na stanowisku kierowcy ciągników (Wykaz A, dział VIII, poz. 3 rozporządzenia). Okres tego zatrudnienia jest okresem pracy w szczególnych warunkach.

Nadto Sąd Apelacyjny na podstawie zgromadzonych dokumentów i zeznań odwołującego ustalił, że E. H. w okresie od 1.07.1970 r. do 2.01.1971 r. (**6 miesięcy i 2 dni**) był zatrudniony na stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w N. na stanowisku zbrojarza-betoniarza (Wykaz A, dział V, pkt 4 rozporządzenia). Była to również praca w warunkach szczególnych.

Po zsumowaniu powyższych okresów (3 lata i 20 dni oraz 6 miesięcy i 2 dni) (z przyjętym przez organ rentowy okresem pracy w szczególnych warunkach **(tj. 7 lat, 1 miesiąc i 21 dni)**), jak również niezakwestionowanym przez żadną ze stron, przyjętym przez Sąd Okręgowy okresem pracy w szczególnych warunkach w (...) w okresie od 10.05.1978 r. do 31.12.1998 r. **(4 lata, 7 miesięcy i 21 dni)**), odnośnie którego Sąd Apelacyjny zgadza się z oceną dokonaną przez Sąd Okręgowy, odwołujący legitymuje się łącznym stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat, 4 miesiące i 4 dni.

Tym samym Sąd Apelacyjny stwierdza, że odwołujący E. H. udowodnił wymagany 15 – letni okres pracy w szczególnych warunkach.

Zatem wykazanie przez ubezpieczonego powyższego oraz spełnienie pozostałych przesłanek, wymaganych do ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, czyniły zasadnym roszczenie wnioskodawcy, domagającego się zmiany orzeczenia Sądu I instancji.

Mając powyższe na uwadze i uznając, że apelacja okazała się zasadna, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznał E. H. prawo do emerytury począwszy od(...) r., tj. od ukończenia przez wnioskodawcę wieku emerytalnego ((...) lat).

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	--------------------	-------------------------------